

„Oline.“

„Og hvor bor du?“

„I Smedestrædet . . . Riisagers Gaard . . . Og hvor bor du?“

„Jeg?“

„Ja. Naar du ikke er Præstens Søn, hvem er du saa?“

„Hvem jeg er? . . . Jeg? . . . Det kan jeg ikke sige dig. — Men skal vi mødes imorgen Aften i Voldstrædet, naar det er bleven mørkt?“

„Det kan vi jo gerne.“

Uden at agte nogen Fare havde han overskredet Bygrænsen og foer nu i fuld Fart videre nedad Nørregade. Han var dog ikke kommen langt, før en stor Skikkelse sprang frem fra et Gadehjørne og med et tordnende „Holdt“ huggede den krumme Ende af en Stok i Slæden, saa denne væltede og kastede det sammenslyngede Par ud i Sneen. Med et vildt Skrig flygtede Pigebarnet, mens Peter Andreas følte sig grebet i Nakken af Ole Vægters kraftige Næve.

„Kom nu her, du Knægt! Jeg skal lære Jer Satens Drenger at holde Jav med Øvrigheden. Paa Raadstuen med ham! . . . Ingen Snak! . . . Hvem er du en forbandet Søn af?“

Peter Andreas forstod straks, at her maatte der Opfindsomhed til, om han skulde slippe ud af Klemmen. Hurtigt og ligesom aandeløs sagde han:

„Det var godt, jeg traf Dem, Vægter! Der er stort Slagsmaal deroppe mellem Drengene. Iversens store Læredreng har trukket Kniv. De maa skynde Dem, . . . han er helt rasende.“

„Hvad er'et, han siger?“

„Ja, han har stukket Alfred . . . Borgmesterens Søn. Bare han ikke er død. Han ligger deroppe i en stor Blodpøl.“